

[Lannung.]

hvis jeg maa sige det saadan. Jeg noterer ogsaa med Tilfredshed, at de Ændringer, der er sket i Folketinget, i alt væsentligt betyder Forbedringer ogsaa i denne Relation. Jeg glæder mig saaledes over, at den meget mærkelige tredelte Skala, der i Sandhed ikke var noget teknisk Mesterværk, men det modsatte, og som førte til uhyrlige Urimeligheder, er borte og erstattet med noget bedre.

Jeg er med Hensyn til Aktier stadig betænkelig ved, at man jævnsides med, at man opkræver Formueafgift og Laan i Forhold til den fulde Kursværdi pr. 1. Januar 1939 paa Aktieejernes Haand, ogsaa belægger selve Aktieselskabet med en Afgift, der tilmed rammer de Selskaber, som har konsolideret sig, saaledes som Skattelovgivningens Tanke i øvrigt er, haardest. Det er ikke blot dobbelt Konfekt, men Aktieejerne kommer til at betale Afgift og svare Laan i Forhold til en større Værdi eller Andel i en større Værdi, nemlig den ubeskaarne, der ikke længere eksisterer, fordi man med tilbagevirkende Kraft kræver en Formueafgift af selve Selskabet. Det er saaledes ikke Afgiftens Højde, jeg her tænker paa — man kunde for min Skyld have taget højere Satser det ene eller det andet Sted —, men det rimelige og rationelle i, at man ligesom brænder Lyset i begge Ender. Staten beskatter her en Værdi i Forhold til det fulde Beløb, medens man i Mellemtiden har beskaaret den med en større eller mindre Procent, og det sker altsaa endda samtidig med, at man lægger Loft over Ejendomsskyldvurderingerne, selv om de i Almindelighed ikke naar den fulde Handelsværdi og i adskillige Egne af Landet saa langt fra gør det. Det er, forekommer det mig, hverken logisk eller konsekvent. Jeg skal ikke vende mig mod Tanken om et vist Loft, men jeg har ikke villet undlade at fremhæve denne Forskelsbehandling med Hensyn til Aktieværdier og Ejendomsværdier.

Udgangspunktet for Eengangsskatten har man lagt ikke mindre end omtrent tre Fjerdingaar forud for Krigen. Det virker noget stødende, at 8 Maaneders normal Opsparing uden videre bliver gjort til afgiftspligtig Krigsgevinst, der tilmed kan medvirke til at bringe Eengangsskatteyderen op i en højere Afgiftsklasse.

Naar man vel navnlig af Hensyn til Obligationsejere ikke har villet tage det i øvrigt mere naturlige Udgangspunkt: 1. Januar 1940, er der meget, der taler for, at man i hvert Fald burde indrømme et Fradrag i Formuestigningen, henholdsvis et

Tillæg til Basisformuen for den Del af Formuefremgangen i 1939, som Skattemynderen kan dokumentere er almindelig Opsparing, der intet har med Krigen at gøre, eventuelt allerede fordi den simpelt hen er indtjent før 1. August 1939. Dette vil i mange Tilfælde kunne dokumenteres. Eventuelt kunde man ogsaa gaa den Vej at indrømme et Fradrag paa Basis af 1938's normale Opsparing eller svarende til denne eller noget i den Retning.

Jeg skal omtale nogle Enkeltheder i øvrigt. Med § 5, Punkt 1, har man lagt Loft over Ejendomsskyldens Stigning for en Række Ejendomme — hvad jeg allerede har omtalt i anden Forbindelse —, og der er ikke blevet højt til Loftet. Regelen vil bl. a., og vel navnlig faa Betydning for almindelige Landejendomme og en Del Købstadsejendomme. Den vil paa den anden Side faa meget lidt Betydning for f. Eks. en almindelig københavnsk Ejendom, idet Ejendomsskyldværdien her paa Grund af Restriktionerne ikke er steget meget, ligesom Vurderingerne hele Tiden stort set har ligget højt og svaret nogenlunde til Ejendomsværdien.

Hvorvidt denne Loftsregel er velgrundet og rationel, skal jeg, som Landet ligger, ikke gaa nærmere ind paa. Men den forekommer mig, saa snævert som den er udformet, noget betænkelig. Her havde det vel været en mere rationel Vej at gaa, om man havde aabnet en særlig let Adgang til Prøvelse af Vurderingerne i de Tilfælde, hvor Springet eller Udsvinget fra 1936 til 1945 var særlig stort, og med Pligt for Vurderingsmyndighederne til Hensyntagen til det saakaldte fiktive Moment. Ved denne Prøvelse burde man give Adgang til efter Ejerens Paastand at inddrage den Vurdering, der er indgaaet i Basisformuen, i Almindelighed 1936-Vurderingen, til ny Prøvelse og Rectification, hvor der er Anledning dertil. Jeg kender adskillige Eksempler i Praksis, ikke mindst fra mindre Ejendomme, Parcelhuse, mindre Villaer og Sommerhuse, hvor Springet denne Gang er blevet ganske urimelig stort, og hvor Hovedforklaringen er den simple, at 1936-Vurderingen var for lav, maaske fordi den kun har været temmelig summarisk. Vurderingsapparatet er jo ikke alle Vegne for godt, det trænger i høj Grad til at blive gjort bedre og mere effektivt, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til at komme ind paa, og dette kommer særlig frem her, hvor det drejer sig om Eengangsskat, og for øvrigt ogsaa f. Eks. i Forbindelse med Grundstigningskyld. At aabne Adgang til en ny Prøvelse af 1936-Vurderingen ved de omtalte store